

Arvingers Bærger ved en saadan Besslutnings Tiltrædelse kunne udsætte deres Myndingers rettlige Interesser for et maasse meget betydeligt Ansvar; men at gaa endnu videre, at indbrømme Moltallet en Ret til her at bestemme, hvorledes der skal forholde, uagtet de Umyndiges bestikede eller naturlige Bærger ikke driste sig til at være med i denne Besslutning, det forekommer mig med Rette kunde vække særdeles betydelig Betænkelse. Det, der skalde berettigede til at gaa saa vidt, som man er gaaet i §§ 16, 17 og 18, er jo netop den Omstændighed, at Bærgeren tror at kunne forsvare for sig ligeoverfor det Ansvar, han har som Bærger, at slutte sig til den Bestemmelse, som de myndige Arvinger have taget, og dernæst at Skifteretten ikke rejser nogen Indsigelse imod denne Bærgerens Besslutning; men at ville paatvinge en Bærger imod hans Opsættelse at gaa ind paa den Behandlingsmaade, hvorom her er Tale, tror jeg virkelig ikke godt vilde kunne forsvares. Det ærede Medlem havde ogsaa særlig Tvivl med Hensyn til det paa et andet Sted, jeg mener i Landsstinget, meget omdebatterede Spørgsmaal om Kreditorernes Ret til at holde sig til Arvingerne solidarisk, naar der ikke var udstedt Proklama. Jeg berører dette Punkt, fordi det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds (Nimestad), til hvem jeg væsentlig kan henholde mig, erklærede, at han i denne Henseende var enig med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (Det. Hansen). Jeg skal ikke komme dybt ind paa Undersøgelsen af dette Spørgsmaal, dels fordi der allerede derom har fundet temmelig udførlige Forhandlinger Sted i Landsstinget, og dels fordi det vel kan forudsættes at være et af de Spørgsmaal, der vil blive Gjenstand for yderligere Overveelse, først i det eventuelle Udvalg og senere her i Salen. Imidlertid vil jeg dog ikke nu tilbageholde den Udtalelse, at man jo vel maa erindre, at her ikke er Tale om at tilveiebringe en ny Retsstilstand, en ny Retsordning, men Spørgsmaalet er om, hvorvidt man skal forandre den gjældende Ret, hvad dette Spørgsmaal angaar. Jeg forudsætter nemlig, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds er enig med mig deri, at enten bør man beholde Lovforslaget i den Henseende, saaledes som det foreligger i dets §§ 53 og 80, eller ogsaa skal man foretage en Forandring ikke blot i § 53, saaledes som det blev foreslaaet i Landsstinget, men tillige i § 80, idet der ikke vil være nogen Grund til at beholde den nugældende Regel om, at Kreditorer ikke kunne gjøre nogen solidarisk Ret gjældende mod samtlige Arvinger, naar disse have delt Boet privat, naar man ved Siden deraf vil forandre Reglen, som den er givet i Lovforslagets § 53. Under denne Forudsætning maa det altsaa siges, at den Endring, som de ærede Medlemmer nu allerede have taget Ordet om, vilde være en Forandring i den nu gjældende

Ret. Jeg vedkjender mig imidlertid den Ansættelse, at, naar man har haat, saaledes som Tilfældet er her ved denne Leilighed, en Ordning af et Rets-spørgsmaal gennem Narhvorreder, — thi det er jo en Ordning, der gaar tilbage til Christian den 5tes Lov, for ikke at gaa længere tilbage —, og naar der ikke har viist sig deraf at være fremkommet virkelig praktiske Ulemper, naar det forsaavidt altsaa maa antages, at denne Bestemmelse har været grundet eller i alt Fald har fastet Rod i den almindelige Retsbevidsthed, saa skal der være særdeles vægtige Grunde tilstede for at forandre en saadan Bestemmelse. Saadanne Grunde ere efter min Formening ikke tilstede, men jeg vil tværtimod gjøre opmærksom paa, at hvis man vilde foretage en saadan Endring, saa vilde man derved ganske utvivlsomt væsentlig komme til at modarbejde, hvad der ellers for flere ærede Medlemmer synes at have en ikke ringe Betydning. Derfor som man nemlig gjør en Forandring i den altsamle danske Ret paa dette Punkt, saa vil Følgen deraf naturlig blive, at der maa opstaa en meget stor Uenslighed hos de enkelte Arvinger for at overtage et Bo til privat Skifte og Deling, idet de jo derved vilde udsætte sig for, at der i sin Tid kunde gjøres Gjældsansvar gjældende imod dem, ikke blot for den Del af Boet, for hvilken de have faaet Del i Boets Aktiver, men aldeles ubegrænset; og navnlig vilde i saadanne Tilfælde, hvor enkelte af Arvingerne maatte være særlig vederhæftige i Sammenligning med andre, enten fordi de have Noget, eller fordi deres hele Karakter og Maade at leve paa giver dem en særegen Vederhæftighed, netop disse Arvinger maatte være særdeles betænkkelige ved at gaa ind paa en Overtagelse af Boet til privat Skifte og Deling — uden at udstede Proklama —, idet de derved vilde udsætte sig for, at Kreditorerne i sin Tid vilde holde sig til dem, fordi de have Noget, for hele Gjældens Betsøb, uagtet de kun have faaet en Del af Arvemassen. Man vil altsaa paa den Maade fremløkke, kunde jeg fristes til at sige, en offentlig Skiftebehandling, hvilket man ellers ikke vil, eller man vil i alt Fald tvinge Arvingerne ind paa Nødvendigheden af at udstede Proklama. Dette er ganske vist et mindre Onde, men jeg vil dog bede at betænke, at der derigennem ogsaa kan fremvoxe Ulemper for Arvingerne; for det Første den Ulempe, at det vil være saa meget længere, inden Boet kan komme til sin Afslutning, idet nemlig Proklama skal udstedes efter Omstændighederne med 3 eller 6 Maaneders Bærelse ogsaa efter det foreliggende Forslag, som for Dvrigt i den Henseende gjør en Indskrænkning i de nugældende Friste; men dernæst ogsaa, fordi Udstedelsen af Proklama fører til, at der indtræder en Forpligtelse for Arvingerne til at fyldestgjøre Kreditorerne, førend disse maasse ellers ifølge deres Forkrivninger maatte have Krav paa at blive fyldestgjorte. Det er altsaa ganske vist, at man ved at